

vægret sig ved at efterkomme den dem paahvilende Pligt til at arbejde. Da disse Tilfælde heller ikke kan gøres til Genstand for offentlig Paatale, har Arresthusbestyrelsen i Virkeligheden været magtesløs. Det foreslaas derfor som Disciplinærstraf for grove Brud paa Arresthusordenen at indføre Anvendelsen af Strafcelle, hvilken Disciplinærstraf kan anvendes i Straffeanstalterne i indtil 6 Maaneder (Lov af 3. Decbr. 1850 § 1) og i Tvangsarbejdsanstalterne i indtil 2 Maaneder (Fattigloven af 9. April 1891 § 41), men for hvis Anvendelse i Arresthusene man savner Hjemmel. Dette er blevet særligt føleligt, efter at det ved § 12 i Straffelovstillægene af 1. April 1905 og 1. April 1911 blev fastsat, at Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost er forbundet med Arbejdstvang, idet man bortset fra de ovennævnte Disciplinærstraffe intet Middel

har haft til at gennemføre Arbejdstvangen. Da ifølge Straffelovstillægets § 10 den Tid, i hvilken paagældende hensidder i Strafcelle, ikke medregnes til Tiden for den idømte Straf, er dette Straffemiddel — hvad ogsaa Erfaringerne fra Straffeanstalterne og Tvangsarbejdsanstalterne bekræfte — et virksomt Disciplinærmiddel.

Det skal endelig bemærkes, at Lovforslaget er i Overensstemmelse med det af Landstinget den 29. Maj 1914 vedtagne Lovforslag, kun at de i sidstnævnte Forslags sidste Linie indeholdte Ord: „i Slutningen“ er erstattede af Ordene: „sidste Punktum“. Angaaende den tidligere Behandling i Landstinget af Lovforslaget, der paa Grund af Rigsdagssamlingens Slutning ikke naaede til Behandling i Folketinget, henvises til Rigsdagstidende for Samlingen 1913—14, Landstingstidende Sp. 1541, 1579, 1594, 1809 og 1814.